ποτε καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων που βασίζεται στην κατανομή, υπό τη μορφή ποσοστώσεων που χορηγούνται στα κράτη μέλη, του όγκου των διαθέσιμων για την Κοινότητα αλιευμάτων.

Ένα κράτος μέλος δεν απαλλάσσεται από την υποχρέωση που υπέχει από την παράγραφο 2 του εν λόγω άρθρου 10 να απαγορεύσει προσωρινώς την αλιεία στα πλοία που πλέουν υπό τη σημαία του ή είναι νηολογημένα στο έδαφός του από την ημερομηνία κατά την οποία οι υποκείμενες σε ποσόστωση αλιεύσεις που πραγματοποιούνται από τα πλοία αυτά θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την εθνική ποσόστωση, επικαλούμενα πρακτικές δυσχέρειες που τα εμπόδισαν να προβλέψουν την επικείμενη εξάντληση των ποσοστώσεων. Πράγματι, τα μέτρα ελέγχου που αναφέρονται στον κανονισμό 2057/82, και ιδίως στα άρθρα του 6 και 9, τα οποία προβλέπουν ότι όλες οι εκφορτώσεις πρέπει να δηλώνονται και να καταγράφονται, πρέπει, αν έχουν ορθώς εφαρμοσθεί, να επιτρέπουν στις εθνικές αρχές τη συλλογή επαρκών στοιχείων ώστε να μπορούν αυτές να προβλέπουν την εξάντληση των ποσοστώσεων και να ενεργούν αναλόγως. Επιπλέον, αν ένα κράτος μέλος θεωρεί τα μέτρα αυτά ανεπαρκή, έχει την ευχέρεια να θεσπίσει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 του κανονισμού 2057/82, συμπληρωματικούς κανόνες επιβάλλοντες υποχρεώσεις αυστηρότερες από τις ελάχιστες που απαιτεί ο κανονισμός αυτός.

2. Μια γενικής φύσεως διάταξη εφαρμόζεται κατά τρόπο αυτοτελή μόνον σε καταστάσεις για τις οποίες το κοινοτικό δίκαιο δεν έχει προβλέψει περισσότερο ειδικούς κανόνες. Εξ αυτού έπεται ότι, όταν μια διάταξη γενικού χαρακτήρα έχει τεθεί σε εφαρμογή με ειδικό κανόνα και όταν το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι ένα κράτος μέλος έχει παραβιάσει την ειδική αυτή υποχρέωση, δεν παρίσταται πλέον ανάγκη να εξεταστεί αν το κράτος αυτό έχει παραβεί και τη γενική διάταξη επί της οποίας ερείδεται η υποχρέωση αυτή.

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση C-244/89 *

I — Νομοθετικό πλαίσιο και εξέλιξη της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας

1. Τα άρθρα 2, 3, 4 και 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1), επιτρέπουν στο Συμβούλιο να περιορίζει την αλιευτική δραστηριότητα για κάθε είδος ή ομάδα ειδών ιχθύων, ειδικότερα διά του περιορισμού των αλιευμάτων· η ποσότητα των διαθεσίμων για την Κοινότητα αλιευμάτων κατανέμεται ετησίως μεταξύ των κρατών μελών υπό τη μορφή ποσοστώσεων.

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

2. Στο πλαίσιο της συμφωνίας σχετικά με τα αμοιβαία δικαιώματα αλιείας, κατά το 1986, μεταξύ της Κοινότητας και της Νορβηγίας, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3730/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών ορισμένων ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στην οικονομική ζώνη της Νορβηγίας και στην αλιευτική ζώνη που κείται γύρω από το Jan Mayen (ΕΕ L 361, σ. 66), η ισχύς του οποίου παρετάθη μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1986 με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 114/86 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 1986 (ΕΕ L 17, σ. 4), προέβλεψε ότι, για το έτος 1986, οι αλιεύσεις που πραγματοποιούνται από αλιευτικά σκάφη υπό σημαία κράτους μέλους στα ύδατα που ευρίσκονται βορείως των 62° βορείου γεωγραφικού πλάτους και ανήκουν στην οικονομική ζώνη της Νορβηγίας καθώς και στην αλιευτική ζώνη γύρω από το Jan Mayen περιορίζονται στις ποσοστώσεις που καθορίζονται στο παράρτημα I. Με το παράρτημα αυτό οι ποσοστώσεις αλιείας της Γαλλίας ορίστηκαν σε 65 τόνους για τα «άλλα είδη παρεμπίπτοντα [πρόσθετα] αλιεύματα».

3. Στο πλαίσιο του διακανονισμού σχετικά με τα αμοιβαία δικαιώματα αλιείας κατά το 1986 μεταξύ της Κοινότητας και των νήσων Φερόε που συνήφθη σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται από τη συμφωνία για την αλιεία μεταξύ της ΕΟΚ, αφενός, και της Κυβερνήσεως της Δανίας και της τοπικής κυβερνήσεως των νήσων Φερόε, αφετέρου, η οποία είναι συνημμένη στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2211/80 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/021, σ. 121), ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3732/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών των ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στα ύδατα των νήσων Φερόε (ΕΕ L 361, σ. 76), προέβλεψε ότι, για το έτος 1986, οι αλιεύσεις που πραγματοποιούνται από τα σκάφη υπό σημαία κράτους μέλους στα ύδατα που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία αλιείας των νήσων Φερόε περιορίζονται στις ποσοστώσεις που καθορίζονται στο παράρτημά του. Στο παράρτημα αυτό, οι ποσοστώσεις αλιείας της Γαλλίας ορίστηκαν σε 440 τόνους για τους σεβαστούς.

4. Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83,

«τα κράτη μέλη καθορίζουν τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί».

5. Οι σχετικές με τη χρησιμοποίηση λεπτομέρειες διευκρινίζονται, μεταξύ άλλων, στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2057/82 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1982, περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται από σκάφη των κρατών μελών (ΕΕ L 220, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1729/83 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 169, σ. 14). Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 προβλέπει ότι:

«Όλα τα αλιεύματα ιχθυαποθέματος ή ομάδας ιχθυαποθεμάτων για τα οποία έχει καθορισθεί ποσόστωση και τα οποία αλιεύονται από αλιευτικά σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους ή που είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος υπολογίζονται ανεξάρτητα από τον τόπο εκφορτώσεως στην ποσόστωση αυτού του κράτους για το εν λόγω ιχθυαπόθεμα ή ομάδα ιχθυαποθεμάτων.»

Σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού,

«κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις ιχθυαποθέματος ή ομάδας ιχθυαποθεμάτων που υπόκεινται σε ρύθμιση ποσοστώσεως και οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από αλιευτικά σκάφη που φέρουν τη σημαία του ή είναι νηολογημένα στο έδαφός του, θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που του έχει χορηγηθεί για το εν λόγω ιχθυαπόθεμα ή ομάδα ιχθυαποθεμάτων. Απαγορεύει από την ημερομηνία αυτή, προσωρινά, την αλιεία ιχθύων

αυτού του αποθέματος ή αυτής της ομάδας αποθεμάτων από τα εν λόγω σκάφη, καθώς και τη διατήρηση επί του σκάφους, τη μεταφόρτωση και την εκφόρτωση, εφόσον οι αλιεύσεις πραγματοποιήθηκαν μετά την ημερομηνία αυτή, και καθορίζει την ημερομηνία εντός της οποίας επιτρέπονται οι μεταφορτώσεις και οι εκφορτώσεις ή οι τελευταίες κοινοποιήσεις για τα αλιεύματα. Το μέτρο αυτό κοινοποιείται χωρίς καθυστέρηση στην Επιτροπή η οποία ενημερώνει σχετικά τα υπόλοιπα κράτη μέλη ».

Για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων αυτών, τα κράτη μέλη διαθέτουν κυρίως, όπως υπενθυμίζει και το άρθρο 2 των προαναφερθέντων κανονισμών 3730/85 και 3732/85, τα μέσα ελέγχου και καταγραφής των αλιευμάτων που προβλέπονται από τα άρθρα 3 έως 9 του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82.

6. Όπως προκύπτει από τον ετήσιο πίνακα των γαλλικών αλιευμάτων τον οποίο η Γαλλική Δημοκρατία κοινοποίησε στην Επιτροπή στις 29 Ιανουαρίου 1987 και ο οποίος είναι συνημμένος στο υπόμνημα απαντήσεως, οι χορηγηθείσες στη Γαλλία για το έτος 1986 ποσοστώσεις αλιείας είχαν εξαντληθεί κατά τον Σεπτέμβριο του 1986, όσον αφορά τα λοιπά είδη στα νορβηγικά ύδατα, και κατά τον Μάιο του 1986, όσον αφορά τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε.

Με τηλετύπημα της 12ης Μαΐου 1986, το οποίο έχει επισυναφθεί στο δικόγραφο της προσφυγής, οι γαλλικές αρχές γνωστοποίησαν στην Επιτροπή ότι είχε εξαντληθεί η γαλλική ποσόστωση όσον αφορά τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε και της ζήτησαν να κηρύξει τη λήξη της αλιευτικής περιόδου για το είδος αυτό στον εν λόγω τομέα από τα μεσάνυχτα της 12ης Μαΐου.

Κατόπιν ανταλλαγής ποσοστώσεων που πραγματοποιήθηκε, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83, μεταξύ των γαλλικών αρχών και του Ηνωμένου Βασιλείου και κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή με τηλετύπημα της 2ας Ιουνίου 1986, το οποίο είναι συνημμένο στο υπόμνημα απαντήσεως, η ποσόστωση αλιείας της Γαλλίας όσον αφορά τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε έφθασε του 510 τόνους.

Της αυξημένης αυτής ποσοστώσεως, η οποία είχε κατ' ουσίαν εξαντληθεί κατά τα τέλη Σεπτεμβρίου 1986 (506 τόνοι), έγινε υπέρβαση τον Νοέμβριο του 1986, ληφθέντος υπόψη ότι τον Οκτώβριο δεν πραγματοποιήθηκε καμιά αλίευση.

Όσον αφορά το 1986, τα συνολικά αλιεύματα σεβαστών που δηλώθηκαν από τη Γαλλία στα ύδατα των νήσων Φερόε ανήλθαν σε 617 τόνους, δηλαδή υπήρξε υπεραλίευση 107 τόνων. Όσον αφορά τα άλλα είδη, το σύνολο των αλιεύσεων της Γαλλίας στα νορβηγικά ύδατα έφθασε, όσον αφορά το 1986, τους 105 τόνους, πράγμα που σημαίνει ότι η υπεραλίευση ανήλθε σε 40 τόνους.

7. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1601/86 (ΕΕ L 140, σ. 22), ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 27 Μαΐου 1986, η Επιτροπή απαγόρευσε, βάσει των στοιχείων που της είχαν κοινοποιηθεί από τις γαλλικές αρχές με τηλετύπημα της 12ης Μαΐου 1986 και σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, την αλιεία σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε από τα πλοία που έφεραν γαλλική σημαία.

Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3465/86 (ΕΕ L 319, σ. 29), που τέθηκε σε ισχύ στις 14 Νοεμβρίου 1986, η Επιτροπή απαγόρευσε, βάσει των στοιχείων που της είχαν κοινοποιηθεί από τις γαλλικές αρχές και σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, την αλιεία άλλων ειδών στα νορβηγικά ύδατα βορείως των 62° βορείου γεωγραφικού πλάτους από τα πλοία που έφεραν γαλλική σημαία.

8. Από τις διαπιστωθείσες υπερβάσεις ποσοστώσεων η Επιτροπή συνήγαγε ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν είχε τηρήσει τις σχετικές διατάξεις των προαναφερθέντων κανονισμών 2057/82, 170/83, 3730/85 και 3732/85.

Κατόπιν τούτου, η Επιτροπή απέστειλε, στις 28 Σεπτεμβρίου 1987, σύμφωνα με το άρθρο 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, έγγραφο οχλήσεως προς την Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας ζητώντας της να της υποβάλει, εντός προθεσμίας ενός μηνός, τις παρατηρήσεις της επί της προσαπτόμενης παραβάσεως και να την ενημερώσει σχετικά με την ποινική ή διοικητική δίωξη που είχε ασκηθεί κατά των πλοιάρχων των σχετικών σκαφών.

9. Με την απάντησή της της 14ης Δεκεμβρίου 1987, η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας υπογράμμισε ότι οι υπεραλιεύσεις σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε και άλλων ειδών στα νορβηγικά ύδατα, καίτοι αρκετά μεγάλες σε ποσοστό, εξακολουθούσαν να είναι μικρές σε τόνους και ότι οι υπερβάσεις αυτές οφείλονταν, κατ' ουσία στις δυσχέρειες που είχαν συναντήσει προκειμένου να ενημερωθούν ταχέως σχετικά με την κατάσταση των αλιευμάτων όσον αφορά τους αλιείς που ασκούσαν τις δραστηριότητές τους σ' αυτά τα ύδατα.

10. Στις 26 Οκτωβρίου 1988 η Επιτροπή διατύπωσε, δυνάμει του άρθρου 169, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, αιτιολογημένη γνώμη κατά την οποία, όσον αφορά τις ποσοστώσεις που είχαν χορηγηθεί στη Γαλλία κατά το έτος 1986 για τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε και για τα λοιπά είδη στα νορβηγικά ύδατα, η Γαλλική Δημοκρατία είχε παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις σχετικές διατάξεις του προμνησθέντος κανονισμού 170/83 (άρθρο 5, παράγραφος 2) και του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 (άρθρα 1, 6 έως 9 και 10, παράγραφοι 1 και 2), σε συνδυασμό με το άρθρο 1 των προαναφερθέντων κανονισμών 3730/85 και 3732/85.

Η Επιτροπή κάλεσε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 169, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, τη Γαλλική Δημοκρατία να λάβει τα μέτρα που ήταν αναγκαία για τη συμμόρφωσή της, εντός προθεσμίας δύο μηνών, προς τη γνώμη αυτή.

Με την αιτιολογημένη αυτή γνώμη, η Επιτροπή διαπίστωσε, όσον αφορά την υπεραλίευση σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε, ότι είχε γίνει υπέρβαση, τον Νοέμβριο του 1986, της γαλλικής ποσοστώσεως, καίτοι αυτή ήταν αυξημένη λόγω της ανταλλαγής ποσοστώσεων που είχε γίνει μετά την παύση της αλιείας που είχε αποφασίσει η Επιτροπή στις 27 Μαΐου 1986 και, όσον αφορά την υπεραλίευση άλλων ειδών στα νορβηγικά ύδατα, όπου η Επιτροπή είχε επίσης κηρύξει τη λήξη της αλιείας από τις 14 Νοεμβρίου 1986 βάσει των σχετικών με τα αλιεύματα αριθμητικών στοιχείων τα οποία της είχαν κοινοποιηθεί από τις γαλλικές αρχές και από τα οποία ήδη καταφαινόταν ότι είχε σημειωθεί υπέρβαση της ποσοστώσεως κατά 14 τόνους τον Σεπτέμβριο του 1986, χωρίς, και στις δύο περιπτώσεις, η Γαλλική Δημοκρατία να έχει διατάξει την προσωρινή παύση της αλιείας.

Η Επιτροπή προσέθεσε ότι η Γαλλική Κυβέρνηση δεν της ανέφερε τίποτα σχετικά με την ποινική ή διοικητική δίωξη που είχε ασκηθεί κατά των πλοιάρχων των σχετικών σκαφών και επισήμανε ότι αυτό εξηγείται, αναμφίβολα, από το γεγονός ότι, όσον αφορά και τις δύο εν λόγω ποσοστώσεις, οι γαλλικές αρχές δεν είχαν λάβει εγκαίρως αναγκαστικά μέτρα για να σταματήσουν την αλιεία.

11. Με την απάντησή της 2ας Φεβρουαρίου 1989, η Γαλλική Κυβέρνηση ανέφερε ότι λόγω του απομακρυσμένου των επίμαχων τόπων αλιείας, αργούν να φθάσουν τα σχετικά με τις αλιεύσεις στοιχεία. Ωστόσο, οι αρχές της, αφενός, προσπαθούν να υπερπηδήσουν τις διαχειριστικές δυσχέρειες που απορρέουν από τις προθεσμίες αυτές μέσω μεταφορών ποσοστώ-

σεων και, αφετέρου, επιδιώκουν σταθερώς να βελτιώσουν τον τρόπο παρακολουθήσεως της αναλώσεως των ποσοστώσεων. Τέλος, προκειμένου περί της ποινικής ή διοικητικής διώξεως που πρέπει να κινηθεί, εκτός από τις δυσχέρειες που προκύπτουν από την αναμόρφωση της σχετικής με την αλιεία νομοθεσίας που έχουν ξεκινήσει οι γαλλικές αρχές, το μακρύ διάστημα που απαιτείται για την πλήρη εξακρίβωση των γεγονότων δυσχεραίνει τις διώξεις αυτές λόγω προβλημάτων σχετικών με την απόδειξη.

II — Η έγγραφη διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

1. Το δικόγραφο της προσφυγής της Επιτροπής πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Αυγούστου 1989.

2. Το Δικαστήριο, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετ' ακρόαση του γενικού εισαγγελέα αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Ζήτησε από την Επιτροπή να απαντήσει εγγράφως σε μια του ερώτηση, πράγμα που η τελευταία έπραξε εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

3. Η *Επιτροπή*, προσφεύγουσα, ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει, σύμφωνα με το άρθρο 169, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη διασφαλίζοντας την τήρηση των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί, για το έτος 1986, όσον αφορά τις αλιεύσεις άλλων ειδών στα νορβηγικά ύδατα και σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 και του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 των κανονισμών (ΕΟΚ) 3730/85 και 3732/85·

— να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

4. Η *Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας*, καθής, ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή της Επιτροπής και να καταδικάσει αυτήν στα δικαστικά έξοδα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

1. α) Η *Επιτροπή* αναφέρει ότι παρά το γεγονός ότι οι χορηγηθείσες στη Γαλλία, για το 1986, ποσοστώσεις αλιείας είχαν εξαντληθεί, όσον αφορά την αλιεία άλλων ειδών στα νορβηγικά ύδατα, τον Σεπτέμβριο του 1986 και, όσον αφορά την αλιεία σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε, για πρώτη φορά τον Μάιο του 1986 και, ύστερα από την ανταλλαγή ποσοστώσεων που έγινε τον Ιούνιο, για δεύτερη φορά, τον Νοέμβριο του 1986, οι γαλλικές αρχές παρέλειψαν να λάβουν τα μέτρα που ήταν αναγκαία για την προσωρινή απαγόρευση των δραστηριοτήτων των Γάλλων αλιέων στις σχετικές ζώνες.

Αναφορικά με τους σεβαστούς, η Επιτροπή υπογραμμίζει ακόμη ότι οι γαλλικές αρχές, οι οποίες είχαν γνωστοποιήσει στις κοινοτικές υπηρεσίες την εξάντληση της αρχικής ποσοστώσεως τον Μάιο του 1986, χωρίς, ωστόσο, οι ίδιες να διατάξουν την παύση της αλιείας του είδους αυτού, δεν έλαβαν, τον Οκτώβριο, κανένα μέτρο για να προλάβουν νέα υπέρβαση της ποσοστώσεως, που είχε αυξηθεί μετά την ανταλλαγή ποσοστώσεων που είχε κοινοποιηθεί στην Επιτροπή τον Ιούνιο του 1986.

Όμως, το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 υποχρεώνει

κάθε κράτος μέλος να προλαμβάνει οποιαδήποτε υπέρβαση ποσοστώσεως καθορίζοντας εκ των προτέρων την προβλεπτέα ημερομηνία εξαντλήσεως της ποσοστώσεώς του, σημείο αφετηρίας για την προσωρινή απαγόρευση αλιείας στα σκάφη του.

Από τις διαπιστωθείσες υπερβάσεις ποσοστώσεων, η Επιτροπή συνάγει ότι η παραβίαση, από τη Γαλλική Δημοκρατία, της υποχρεώσεως του άρθρου αυτού είναι καταφανής. Εξάλλου, η Γαλλική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί την παραβίαση αυτή, αλλά προσπαθεί να τη δικαιολογήσει επικαλούμενη τις δυσχέρειες που συνήντησε, εξαιτίας του απομακρυσμένου των εν λόγω τόπων αλιείας, προκειμένου να λάβει ταχέως τα σχετικά με τις πραγματοποιηθείσες αλιεύσεις στοιχεία και την προσπάθεια που κατέβαλε για να υπερνικήσει τις δυσχέρειες αυτές μέσω ανταλλαγών ποσοστώσεων.

Κατά την Επιτροπή, το επιχείρημα αυτό δεν πρέπει να γίνει δεκτό.

Πράγματι, οι ανταλλαγές ποσοστώσεων δεν μπορούν να διορθώσουν ενδεχόμενη δυσλειτουργία του συστήματος ενημερώσεως των εθνικών αρχών σχετικά με την κατάσταση των αλιεύσεων.

Εξάλλου, τα κράτη μέλη διαθέτουν μέσα ώστε να ενεργούν εγκαίρως και να προλαμβάνουν κάθε υπέρβαση ποσοστώσεως.

Έτσι, το άρθρο 8 του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 προβλέπει ότι τα σχετικά με τις αλιεύσεις στοιχεία διαβιβάζονται στο κράτος του οποίου τη σημαία φέρει το πλοίο το αργότερο δεκαπέντε ημέρες μετά την αλίευση, όταν η μεταφόρτωση ή η εκφόρτωση πραγματοποιούνται δεκαπέντε και πλέον ημέρες μετά την αλίευση, ενώ στην πράξη, τα στοιχεία αυτά γνωστοποιούνται με ασύρματο. Εξάλλου, σύμφωνα με το παράρτημα IV, σημεία 4.2.1 έως 4.2.3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2807/83 της Επιτροπής, της 22ας Σεπτεμβρίου 1983, για τον καθορισμό των ειδικών λεπτομερειών που αφορούν την καταγραφή πληροφοριών σχετικά με τα αλιεύματα των κρατών μελών (ΕΕ L 276, σ. 1), οι πλοίαρχοι των αλιευτικών σκαφών πρέπει να διαβιβάζουν, σε περίπτωση εκφορτώσεως στο κράτος μέλος τη σημαία του οποίου φέρει το πλοίο, στις αρχές του κράτους αυτού το πρωτότυπο του ημερολογίου πλοίου και τη δήλωση εκφορτώσεως το αργότερο σαράντα οκτώ ώρες μετά το πέρας των εργασιών εκφορτώσεως, ενώ η προθεσμία αυτή ισχύει και για την περίπτωση εκφορτώσεως σε κράτος μέλος διαφορετικό απ' αυτό του οποίου τη σημαία φέρει το πλοίο ή σε τρίτη χώρα. Για τη διασφάλιση της τηρήσεως της υποχρεώσεως αυτής, το άρθρο 1, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 επιβάλλει σε κάθε κράτος μέλος να ασκεί ποινική ή διοικητική δίωξη κατά των πλοιάρχων των αλιευτικών σκαφών όταν από τους ελέγχους των εθνικών αρχών αποκαλύπτεται ότι οι ενδιαφερόμενοι δεν τήρησαν την ισχύουσα νομοθεσία, πράγμα που αφορά, κυρίως, την ελαχίστη συχνότητα διαβιβάσεως των σχετικών με τις αλιεύσεις αριθμητικών στοιχείων.

Η Επιτροπή προσθέτει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 14 του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, τα κράτη μέλη έχουν πάντοτε τη δυνατότητα να λαμβάνουν εθνικά μέτρα ελέγχου, υπερβαίνοντα τις ελάχιστες απαιτήσεις που προβλέπει ο κανονισμός αυτός, εφόσον τα μέτρα αυτά είναι σύμφωνα προς την κοινοτική νομοθεσία και την κοινή αλιευτική πολιτική.

Τέλος, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν κατά την εφαρμογή μιας κοινοτικής ρυθμίσεως για να δικαιολογούν την παράβαση των προβλεπόμενων απ' αυτήν κανόνων. Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει προσφάτως αποφανθεί ότι

τα κράτη μέλη που είναι επιφορτισμένα με την εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας οφείλουν, στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα των προϊόντων αλιείας, να παρακάμπτουν τα ενδεχόμενα εμπόδια σχετικά με τον έλεγχο λαμβάνοντας τα ενδεδειγμένα μέτρα (απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1989, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, σκέψη 15, 262/87, Συλλογή 1989, σ. 225), και ότι η υποχρέωση για την έγκαιρη παύση των αλιευτικών δραστηριοτήτων, προκειμένου να αποφευχθεί υπέρβαση των ποσοστώσεων, εμπίπτει πρωτίστως σε κάθε κράτος μέλος (προαναφερθείσα απόφαση, σκέψη 17).

β) Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα που προέβαλε η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας με το υπόμνημά της αντικρούσεως.

— Αναφορικά με το επιχείρημα που αντλείται από το απομακρυσμένο των επιμάχων στην παρούσα διαδικασία τόπων αλιείας, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι ο προαναφερθείς κανονισμός 2057/82 προβλέπει τα κοινοτικά μέσα πληροφορήσεως που τα κράτη μέλη διαθέτουν για να διασφαλίζουν την τήρηση των ποσοστώσεων και επιτρέπει τη διασφάλιση του αξιόπιστου των στοιχείων που αναφέρονται στο ημερολόγιο πλοίου των σκαφών και διαβιβάζονται στις εθνικές αρχές μέσω ελέγχων συνοδευομένων, ενδεχομένως, από τις κατάλληλες διώξεις και κυρώσεις.

Γενικότερα, η υποχρέωση που έχουν τα κράτη μέλη, όπως διευκρινίζεται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83, να καθορίζουν, τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί, τους επιβάλλει να λαμβάνουν κάθε μέτρο ικανό να διασφαλίσει την τήρηση της καθορισμένης ποσοστώσεως, προσαρμόζοντας ενδεχομένως τα εν λόγω μέτρα στον σχετικό τύπο αλιείας και, προκειμένου να λαμβάνεται υπόψη το απομακρυσμένο των τόπων αλιείας, επιτάσσοντας την έγκαιρη διαβίβαση των σχετικών στοιχείων ώστε να προλαμβάνεται η εξάντληση της ποσοστώσεως.

— Απαντώντας στα επιχειρήματα της Γαλλικής Κυβερνήσεως ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη οι αβεβαιότητες που έχουν σχέση με την οροθέτηση των υδάτων των νήσων Φερόε και η έλλειψη κοινοτικής εναρμονίσεως όσον αφορά τον συντελεστή μετατροπής του βάρους των αλιευμάτων σε βάρος ζώντων ιχθύων, η Επιτροπή υπογραμμίζει καταρχάς ότι η καθής κυβέρνηση δεν προέβαλε τα επιχειρήματα αυτά κατά το στάδιο της προηγηθείσας της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας.

Όσον αφορά την προβαλλόμενη έλλειψη ακριβούς οροθετήσεως μεταξύ των υδάτων των νήσων Φερόε και των βρετανικών υδάτων, δυσχερώς μπορεί να γίνει αντιληπτό πώς ο παράγων αυτός θα μπορούσε να έχει οποιαδήποτε επίπτωση στον καθορισμό τόσον του τελικού όγκου των αλιευμάτων όσο και στον ρυθμό αναλώσεως των ποσοστώσεων σε δεδομένο χρόνο, και για τον πρόσθετο λόγο ότι οι γαλλικές αρχές μπόρεσαν να διαπιστώσουν εγκαίρως την εξάντληση της ποσοστώσεως όσον αφορά τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε, πράγμα που γνωστοποίησαν στην Επιτροπή με τηλετύπημα της 12ης Μαΐου 1986, και να προβούν στη συνέχεια σε ανταλλαγή ποσοστώσεων, γι' αυτό ακριβώς το απόθεμα, με τις βρετανικές αρχές.

Προκειμένου περί του συντελεστή μετατροπής που εφαρμόζεται επί των εκφορτωθέντων ιχθύων από τους οποίους έχουν αφαιρεθεί τα σπλάχνα και αποσκοπεί στον υπολογισμό των ποσοτήτων τους σε βάρος ζώντων ιχθύων προκειμένου αυτές να συγκρίνονται προς τις χορηγηθείσες ποσοστώσεις, η Επιτροπή διατείνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83, κάθε κράτος μέλος οφείλει να λάβει κάθε μέτρο κατάλληλο προκειμένου να αντισταθμιστεί η έλλειψη κοινοτικής εναρμονίσεως ως προς τον συντελεστή αυτό, χωρίς οι ενδεχόμενες διαφορές μεταξύ των κρατών μελών να

μπορούν να δικαιολογήσουν τη μη τήρηση των ποσοστώσεων που τους έχουν χορηγηθεί. Εν πάση περιπτώσει, ενδεχόμενα εν προκειμένω προβλήματα δεν μπορούν να εξηγήσουν τις επίδικες στην παρούσα δίκη υπερβάσεις οι οποίες υπερβαίνουν το 60 % όσον αφορά την ποσόστωση που καθορίστηκε για τα άλλα είδη στα νορβηγικά ύδατα και το 21 % της αυξημένης, λόγω της σχετικής ανταλλαγής ποσοστώσεων, για τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε.

— Η Επιτροπή αντικρούει επίσης το επιχείρημα της καθής κυβερνήσεως που αντλείται από το γεγονός ότι, όσον αφορά τα δύο επίμαχα αποθέματα, οι κοινοτικές ποσοστώσεις ουδέποτε χρησιμοποιήθηκαν, μεταξύ του 1986 και του 1988, πλήρως. Όντως, παρόμοια επιχειρηματολογία, η οποία στηρίζεται επί μιας a posteriori ερμηνείας των προσαπτομένων γεγονότων καταλήγει στο να καθιστά γράμμα κενό περιεχομένου την υποχρέωση της προσωρινής απαγορεύσεως της αλιείας που επιβάλλει στα κράτη μέλη το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82. Εφόσον ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να προβλέψει τον βαθμό εκμεταλλεύσεως, από τα άλλα κράτη μέλη, των αποθεμάτων του ίδιου είδους, η συντήρηση των αλιευτικών πόρων επιβάλλει όπως η προσωρινή απαγόρευση της αλιείας αποφασίζεται από ένα κράτος μέλος αποκλειστικώς βάσει συγκρίσεως μεταξύ της ποσοστώσεως που του έχει χορηγηθεί και των σχετικών με τα αλιεύματα αντικειμενικών στοιχείων που διαβιβάζονται τακτικώς στις αρχές του. Κατά τα λοιπά, όπως έπραξε η Γαλλία όσον αφορά την αλιεία σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε τα κράτη μέλη μπορούν να αυξάνουν τις ποσοστώσεις τους δι' ανταλλαγών ποσοστώσεων με άλλα κράτη μέλη, που διαθέτουν την ίδια κοινοτική ποσόστωση, επωφελούμενα, έτσι, από την εκ μέρους των τελευταίων λιγότερη χρησιμοποίηση της δικής τους ποσοστώσεως.

— Ούτε, άλλωστε, η Επιτροπή πείθεται από τους ισχυρισμούς της Κυβερνήσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας όταν η τελευταία υποστηρίζει ότι για τη θέσπιση ενός στατιστικού συστήματος συλλογής και επεξεργασίας των περιεχόμενων στα ημερολόγια πλοίου στοιχείων, που έχουν, σύμφωνα με την κυβέρνηση αυτή, καταστεί υποχρεωτικά μετά την 1η Απριλίου 1986, απαιτείται λόγω της περιπλοκότητάς του μία περίοδος προσαρμογής. Συναφώς, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, αφενός, ο προαναφερθείς κανονισμός 2807/83 έχει καταστήσει υποχρεωτικό το κοινοτικό πρότυπο ημερολογίου πλοίου ήδη από την 1η Απριλίου 1985 (και όχι από το 1986, όπως, κακώς, υποστηρίζει η καθής) και ότι, αφετέρου, η υποχρέωση ταχείας διαβιβάσεως στις εθνικές αρχές των στοιχείων που αναφέρονται στα ημερολόγια πλοίου καθώς και τα άλλα μέτρα ελέγχου, και κυρίως η καταγραφή, όπως έχει θεσπιστεί με τον προαναφερθέντα κανονισμό 2057/82, των δηλωθέντων αλιευμάτων που μεταφορτώθηκαν ή εκφορτώθηκαν, ίσχυαν από την 1η Ιανουαρίου 1983. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι η Γαλλία διέθετε, ήδη από την ημερομηνία εκείνη, τα μέσα για να διασφαλίσει την τήρηση, από τους αλιείς της, των χορηγηθεισών ποσοστώσεων.

Η Επιτροπή συνεχίζει υποστηρίζοντας ότι η παράλειψη των γαλλικών αρχών είναι, εν προκειμένω, ακόμα περισσότερο καταφανής δεδομένου ότι οι εν λόγω αρχές, ειδοποιώντας, στις 12 Μαΐου 1986, τις υπηρεσίες της Επιτροπής σχετικά με την εξάντληση της αρχικής ποσοστώσεως για τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε — χωρίς όμως να παύσουν προσωρινώς, όπως τις υποχρέωνε το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 την αλιεία — απέδειξαν ότι ήταν σε θέση να προλαμβάνουν τέτοιες υπερβάσεις, ασχέτως του λίαν περιορισμένου όγκου των ποσοστώσεων και του εποχικού χαρακτήρα της σχετικής αλιείας, παραγόντων που κακώς, όπως είναι επόμενο, επικαλέστηκε προς άμυνά της η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας.

— Απαντώντας στη θέση της καθής κυβερνήσεως, ότι δεν πρέπει — όπως έπραξε η Επιτροπή, το 1986, για ορισμένα αποθέματα (γάδος, μαύρη πολλάκα, σκουμπρί, προσφυγάκι) στις ζώνες CIEM — να λαμβάνεται ως βάση το ποσοστό που αντιπροσωπεύει η υπε-

ραλίευση σε σχέση με τη συνολική ποσόστωση προκειμένου να αποφασίζεται, ανάλογα με το μέγεθος του ποσοστού αυτού, το σκόπιμο της ασκήσεως ή μη προσφυγής λόγω παραβάσεως, αλλά να γίνεται εκτίμηση σε απόλυτους αριθμούς, διά της συγκρίσεως των προσαπτομένων υπερβάσεων, αφενός, προς το ύψος των υπερβάσεων που κρίθηκαν ως ασήμαντες και επομένως δεν ελήφθησαν υπόψη από την Επιτροπή και, αφετέρου, προς τις αλιευτικές δυνατότητες των σχετικών σκαφών στα ύδατα των νήσων Φερόε και τα νορβηγικά ύδατα, η Επιτροπή διατείνεται ότι η σύγκριση των υπερβάσεων σε απόλυτους αριθμούς, δηλαδή σε τόνους, στερείται σημασίας: πράγματι, οι χορηγηθείσες στη Γαλλία ποσοστώσεις ποικίλλουν σημαντικά σε ποσότητα ανάλογα με τα σχετικά αποθέματα και τις ζώνες αλιείας. Αντιθέτως, η σύγκριση σε ποσοστά φέρει στο φως, όσον αφορά τα αποθέματα ως προς τα οποία η Επιτροπή θεώρησε ότι από την υπέρβαση δεν προέκυπτε, κατ' ανάγκη, κακή διαχείριση της ποσοστώσεως και, επομένως, δεν δικαιολογείτο προσφυγή, μία υπεραλίευση κατώτερη του 1 % για κάθε μία από τις χορηγηθείσες στη Γαλλία ποσοστώσεις. Τουναντίον, οι υπερβάσεις που ελήφθησαν εν προκειμένω υπόψη από την Επιτροπή — 21 % για τους σεβαστούς και 60 % για τα άλλα είδη — αποδεικνύουν, λόγω του μεγέθους τους, την παράλειψη των γαλλικών αρχών να λάβουν εγκαίρως τα μέτρα που ήταν κατάλληλα για να παύσει η αλιεία όσον αφορά τα δύο αυτά αποθέματα. Εξάλλου, στις απαντήσεις της προς το έγγραφο οχλήσεως και την αιτιολογημένη γνώμη, η Γαλλική Κυβέρνηση σαφώς αναγνώρισε την προσαπτόμενη από την Επιτροπή παράβαση χωρίς να προβάλει αντιρρήσεις ως προς το υποστατό της συγκρίνοντάς την προς τις λοιπές υπερβάσεις που η Επιτροπή, καίτοι είχε επισημάνει στο έγγραφό της οχλήσεως, αποφάσισε, κατόπιν, να μη δώσει ως προς αυτές συνέχεια.

Όσον αφορά τις άνω των 10 τόνων ημερησίως αλιευτικές δυνατότητες των σχετικών σκαφών που πλέουν στα νορβηγικά ύδατα και τα ύδατα των νήσων Φερόε, η Επιτροπή φρονεί ότι όχι μόνο δεν έκρινε περίπου ασήμαντες τις φερόμενες υπερβάσεις, αλλά, αντιθέτως, απήτησε από τις γαλλικές αρχές ακόμα μεγαλύτερη επαγρύπνηση. Πράγματι, ενόψει του περιορισμένου όγκου των δύο σχετικών ποσοστώσεων, οι εν λόγω αρχές όφειλαν να εξακριβώνουν, με όλα τα ενδεδειγμένα μέτρα, τον ρυθμό εξαντλήσεώς τους, λαμβάνοντας μεταξύ άλλων υπόψη τις αλιευτικές δυνατότητες των γαλλικών σκαφών που ασκούν σχετικές δραστηριότητες στα ύδατα αυτά.

— Τέλος, η Επιτροπή αντικρούει το γαλλικό επιχείρημα ότι πρέπει, για την εκτίμηση των προσαπτομένων υπερβάσεων ποσοστώσεων και της προθεσμίας μεταξύ της ημερομηνίας των υπερβάσεων αυτών και της ημερομηνίας λήξεως της περιόδου αλιευτικών δραστηριοτήτων, να λαμβάνονται υπόψη όχι μόνο οι προθεσμίες για τη διαβίβαση των σχετικών με τις αλιεύσεις στοιχείων από τους πλοιάρχους των αλιευτικών σκαφών στις γαλλικές αρχές αλλά και η προθεσμία διαβιβάσεως, από τις αρχές αυτές, στην Επιτροπή των σχετικών με τα αλιεύματα μηνιαίων δηλώσεων.

Πράγματι, μια τέτοια ερμηνεία καταλήγει στο να απαλλάσσονται τα κράτη μέλη από τις υποχρεώσεις που τους επιβάλλει η κοινοτική νομοθεσία σχετικά με τη διαχείριση των ποσοστώσεων αλιείας. Καταρχάς, η Γαλλική Κυβέρνηση δεν μπορεί να επικαλείται, για να δικαιολογήσει τις επίδικες υπερβάσεις, τις προθεσμίες για τη διαβίβαση, από τους πλοιάρχους των αλιευτικών σκαφών, των σχετικών με τις πραγματοποιηθείσες αλιεύσεις στοιχείων, εφόσον τα κράτη μέλη μπορούν, εφόσον παρίσταται ανάγκη, να επιβάλλουν υποχρεώσεις αυστηρότερες από τις ελάχιστες σχετικά με τους ελέγχους που καθορίζει ο προαναφερθείς κανονισμός 2057/82 και να προβλέπουν συχνότερη διαβίβαση των στοιχείων, π.χ. μέσω ασυρμάτου. Ομοίως, η καθής κυβέρνηση δεν μπορεί να οχυρώνεται πίσω από την προθεσμία των δεκαπέντε ημερών που προβλέπει το άρθρο 9, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, εφόσον η προθεσμία αυτή ουδόλως απαλλάσσει τα κράτη μέλη από την υποχρέωση παύσεως της

αλιείας πριν από την εκπλήρωση της διατυπώσεως αυτής. Όντως, κάθε άλλη λύση έχει ως αποτέλεσμα, λόγω της προθεσμίας διαβιβάσεως στην Επιτροπή των σχετικών με τα αλιεύματα στοιχείων, η λήξη της περιόδου αλιείας να αναβάλλεται τουλάχιστον για τα μέσα του μηνός που ακολουθεί αυτόν κατά τον οποίο οι πραγματοποιηθείσες αλιεύσεις οπωσδήποτε υπερέβησαν τη χορηγηθείσα ποσόστωση, και αυτό ήδη από τις πρώτες ημέρες του μηνός. Παρόμοια ερμηνεία έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τις διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφος 2, του ίδιου αυτού κανονισμού, οι οποίες επιβάλλουν σε κάθε κράτος μέλος να απαγορεύει προσωρινώς την αλιεία από την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση, πράγμα που προϋποθέτει ότι η απόφαση αυτή λαμβάνεται εγκαίρως, με άλλα λόγια ευθύς ως η εξάντληση της ποσοστώσεως μπορεί να προβλεφθεί και επομένως, όπως είναι ενδεχομένο, πριν καν η ποσόστωση εξαντληθεί πλήρως.

Προκειμένου περί των αλιεύσεων σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε, η υπέρβαση της ποσοστώσεως, όπως προκύπτει από τα μηνιαία στατιστικά στοιχεία που κοινοποιήθηκαν από τις γαλλικές αρχές, ήταν προβλέψιμη βάσει των σχετικών με τις αλιεύσεις αριθμητικών στοιχείων του Σεπτεμβρίου 1986, εφόσον το αθροισμένο σύνολο των αλιεύσεων κατά τους εννέα πρώτους μήνες του έτους αυτού είχε ήδη φθάσει τους 506 τόνους επί ποσοστώσεως ανερχομένης, μετά την πραγματοποιηθείσα τον Ιούνιο ανταλλαγή, σε 510 τόνους, ληφθέντος υπόψη ότι το αριθμητικό αυτό στοιχείο έμεινε, ελλείψει αλιεύσεων, αναλλοίωτο τον Οκτώβριο. Επομένως, ενόψει των μεγάλων αλιευτικών δυνατοτήτων των σκαφών που ασκούν τις σχετικές δραστηριότητες στα ύδατα αυτά, η υπέρβαση είχε συντελεστεί ήδη μετά τις πρώτες αλιεύσεις του Οκτωβρίου ή, εν πάση περιπτώσει, ευθύς μετά τις αλιεύσεις των αρχών του Νοεμβρίου και ασφαλώς όχι, όπως κακώς υποστηρίζει η Γαλλική Κυβέρνηση, κατά τα τέλη του μηνός αυτού, όπου η υπέρβαση της ποσοστώσεως ήταν ήδη πλέον ή εμφανής. Η Γαλλική Κυβέρνηση δεν μπορεί να υποστηρίζει ότι, ενόψει των στοιχείων αυτών, δεν μπόρεσε να κηρύξει τη λήξη της περιόδου αλιείας παρά μόλις τον Ιανουάριο του 1987. Ο ισχυρισμός αυτός εκπλήσσει ακόμα περισσότερο δεδομένου ότι οι αρχές είχαν διαπιστώσει, ήδη από τις 12 Μαΐου 1986, την ανάλωση της αρχικής ποσοστώσεως των 440 τόνων, ενώ, ωστόσο, κατά τα τέλη του Απριλίου το αθροισμένο σύνολο των αλιεύσεων μόλις έφθανε τους 373 τόνους. Εξ αυτού καταφαίνεται σαφώς ότι οι γαλλικές αρχές μπορούσαν να έχουν ενημερωθεί ταχύτατα σχετικά με τον ρυθμό αναλώσεως της ποσοστώσεως και επιβεβαιώνει ότι η παύση της αλιείας, όσον αφορά το απόθεμα αυτό, έπρεπε να έχει αποφασιστεί από τη Γαλλία τον Οκτώβριο ή, το αργότερο, στις αρχές του Νοεμβρίου 1986.

Όσον αφορά την υπέρβαση της ποσοστώσεως για τα άλλα είδη στα νορβηγικά ύδατα, η Επιτροπή αναφέρει ότι αυτή είχε συντελεσθεί ήδη από τον Σεπτέμβριό του 1986. Και εδώ ακόμη τίποτα δεν δικαιολογεί το γεγονός ότι οι γαλλικές αρχές παρέλειψαν να λάβουν οποιαδήποτε απόφαση κατά τη διάρκεια του Οκτωβρίου. Όσο για την οριστική παύση της αλιείας, αυτή αποφασίστηκε από την Επιτροπή από τις 14 Νοεμβρίου, και αυτό, αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζεται η καθής κυβέρνηση, αποκλειστικώς βάσει των στοιχείων που της είχαν κοινοποιηθεί από τις γαλλικές αρχές. Επομένως, η παύση αυτή επήλθε ενώ είχε ήδη σημειωθεί σαφής υπέρβαση της ποσοστώσεως, πράγμα που καθιστά σαφέστερη την αρχική υποχρέωση των εθνικών αρχών για την προσωρινή απαγόρευση των αλιεύσεων.

2. α) — Η *Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας* εμμένει, καταρχάς, επί του γεγονότος ότι τα επίμαχα στην υπό κρίση δίκη ύδατα είναι απομακρυσμένα και, έτσι, καθυστερεί η λήψη των σχετικών με τις πραγματοποιούμενες σ' αυτά αλιεύσεις στοιχείων. Εξ αυτού προκύπτουν όχι μόνο δυσχέρειες ως προς τη διαχείριση του συστήματος των ποσοστώσεων αλλά και αβεβαιότητες ως προς το έγκυρο των σχετικών με τις αλιεύσεις δηλώσεων, ληφθέντος υπόψη ότι η προθεσμία για τη λήψη των σχετικών στοιχείων καθιστά ακόμα περισσότερο αμφίβολο το αξιόπιστό τους.

— Εκτός από τις γεωγραφικές αυτές ιδιαιτερότητες, πρέπει επίσης, να ληφθούν υπόψη δύο παράγοντες που ήδη μνημονεύθηκαν στην υπόθεση C-62/89 η επί της οποίας απόφαση εκδόθηκε στις 20 Μαρτίου 1990 (Συλλογή 1990, σ. I-925), δηλαδή αβεβαιότητες έχουσες σχέση με την οροθέτηση των υδάτων των νήσων Φερόε και η έλλειψη κοινοτικής εναρμονίσεως όσον αφορά τον συντελεστή μετατροπής, πράγμα που επιτρέπει τον υπολογισμό της ποσότητας των αλιευμάτων σε βάρος ζώντων ιχθύων από εκφορτωθέντες ιχθείς από τους οποίους έχουν αφαιρεθεί τα σπλάχνα.

— Συνεχίζοντας, η καθής κυβέρνηση διατείνεται ότι, εν πάση περιπτώσει, η γαλλική υπεραλίευση στα ύδατα των νήσων Φερόε και στα νορβηγικά ύδατα δεν υπήρξε επιβλαβής ούτε από την άποψη της προστασίας των αλιευτικών πόρων ούτε από την άποψη της τηρήσεως των συμφωνιών που έχουν συναφθεί από την Κοινότητα με τις αρχές των νήσων Φερόε και τη Νορβηγία ούτε τέλος από την άποψη των δυνατοτήτων αλιεύσεως των λοιπών κρατών μελών, εφόσον, τόσο ως προς τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε όσο και ως προς τις πρόσθετες αλιεύσεις στα νορβηγικά ύδατα, η συνολική ποσόστωση που διέθετε η Κοινότητα στις ζώνες αυτές δεν εξαντλήθηκε όσον αφορά το έτος 1986, όπως άλλωστε συνέβη και όσον αφορά τα έτη 1987 και 1988.

— Απαντώντας στο επιχείρημα της Επιτροπής ότι οι γαλλικές αρχές δεν έλαβαν κανένα μέτρο για την παύση της αλιείας των σχετικών ειδών, η καθής κυβέρνηση παρατηρεί ότι η θέσπιση ενός στατιστικού συστήματος για την εκμετάλλευση των στοιχείων που περιέχονται στα ημερολόγια πλοίου, που έχουν καταστεί υποχρεωτικά από την 1η Απριλίου 1986, προϋποθέτει την επεξεργασία των στοιχείων 5 000 σκαφών, πράγμα που αντιστοιχεί σε περισσότερα από 200 000 φύλλα που πρέπει να συλλέγονται ετησίως για την παρακολούθηση 98 διαφορετικών αλιευτικών αποθεμάτων. Όμως το έργο αυτό απαιτεί την κινητοποίηση σημαντικών μέσων, τόσο σε μηχανικό εξοπλισμό όσο και σε προσωπικό και, όπως κάθε περίπλοκο σύστημα, προϋποθέτει κάποια περίοδο προσαρμογής. Εξάλλου, η ίδια η Επιτροπή αναγνώρισε σιωπηρώς κάποια αποτελεσματικότητα στο γαλλικό σύστημα, εφόσον επί 98 αποθεμάτων μόνο δύο απετέλεσαν το αντικείμενο προσφυγής. Εξάλλου, δεν πρέπει να παροράται ότι ο εποχικός χαρακτήρας της αλιείας δεν επιτρέπει, ενίοτε, τη λυσιτελή λήψη συντηρητικών μέτρων και αυτό συμβαίνει συγκεκριμένα όταν οι χορηγούμενες ποσοστώσεις είναι εξίσου χαμηλές και για τα δύο αποθέματα που αφορά η υπό κρίση προσφυγή.

— Η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας προσθέτει ότι η Επιτροπή, η οποία αποφάσισε να μην ασκήσει προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά του κράτους μέλους αυτού, λόγω του ασημάντου της υπερβάσεως των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί όσον αφορά το έτος 1986, για τον γάδο, την μαύρη πολλάκα, το σκουμπρί, και το προσφυγάκι στις ζώνες CIEM, στήριξε τα κριτήρια βάσει των οποίων έκρινε τη διαχείριση των ποσοστώσεων στο ποσοστό υπεραλιεύσεως σε σχέση με τη συνολική ποσόστωση. Όμως, το σύστημα των ποσοστώσεων πρέπει να κρίνεται σε απόλυτους αριθμούς. Ως εκ τούτου, τα σχετικά με την υπεραλίευση αριθμητικά στοιχεία που προέβαλε η Επιτροπή για τους σεβαστούς και τα άλλα είδη πρέπει να συγκριθούν τόσο με το μέγεθος των λοιπών φερομένων παραβάσεων, τις οποίες δεν έλαβε υπόψη η Επιτροπή, όσο και προς τις αλιευτικές δυνατότητες, που υπερβαίνουν τους 10 τόνους ημερησίως, των σχετικών σκαφών που πλέουν στα ύδατα των νήσων Φερόε και στα νορβηγικά ύδατα.

— Επιπλέον, όσον αφορά τις δύο επίμαχες ποσοστώσεις, η προθεσμία μεταξύ της ημερομηνίας της φερόμενης παραβάσεως και της ημερομηνίας της λήξεως της περιόδου αλιείας πρέπει να εκτιμηθεί ενόψει των απορρεουσών από τους κοινοτικούς κανονισμούς υποχρεώσεων που επιβάλλουν στους πλοιάρχους των σκαφών να διαβιβάζουν στις εθνικές αρχές τα στοιχεία του βιβλίου του πλοίου τουλάχιστον κάθε δεκαπέντε ημέρες και, σε κάθε περί-

πτωση, εντός των σαράντα οκτώ ωρών που ακολουθούν την εκφόρτωση.

Η καθής κυβέρνηση συνεχίζει υποστηρίζοντας ότι, αν θεωρηθεί ότι τα σκάφη αλίευσαν τις πέραν της χορηγηθείσας ποσοστώσεως ποσότητες κατά τα τέλη Νοεμβρίου, προκειμένου περί του σεβαστού, και κατά τα τέλη του Σεπτεμβρίου, προκειμένου περί των προσθέτων αλιευμάτων, οι ποσότητες αυτές έπρεπε να έχουν αναφερθεί στις μηνιαίες δηλώσεις του Δεκεμβρίου για τον σεβαστό και του Οκτωβρίου για τα πρόσθετα αλιεύματα. Όντως, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, οι εθνικές αρχές διαθέτουν προθεσμία δεκαπέντε ημερών για να υποβάλουν στην Επιτροπή τη σχετική με τα αλιεύματα μηνιαία δήλωση. Όμως, ενόψει της πληθώρας των εργασιών που πρέπει να πραγματοποιηθούν, η προθεσμία αυτή είναι, στην πράξη, πολύ σύντομη. Επομένως είναι απολύτως φυσικό να θεωρηθεί ότι οι γαλλικές αρχές δεν μπορούσαν, αφενός, να διαπιστώσουν μια ενδεχόμενη υπέρβαση παρά μόλις κατά το τέλος των δεκαπέντε αυτών ημερών και, αφετέρου, να λάβουν κάποιο συμπληρωματικό μέτρο που το ίδιο θα επέβαλλε νέες προθεσμίες. Εξάλλου, η ίδια η Επιτροπή, αφού πληροφορήθηκε, στις 12 Μαΐου 1986, από τις γαλλικές αρχές, την εξάντληση της ποσοστώσεως για τον σεβαστό στα ύδατα των νήσων Φερόε, καθυστέρησε μέχρι τις 27 Μαΐου να αποφασίσει την παύση της αλιείας. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι η Επιτροπή κήρυξε τη λήξη της περιόδου αλιείας όσον αφορά τα πρόσθετα αλιεύματα στα νορβηγικά ύδατα στις 14 Νοεμβρίου επιτρέπει να υποτεθεί ότι το εν λόγω όργανο διέθετε στατιστικά στοιχεία διαφορετικά αυτών που τους είχαν κοινοποιηθεί από τις γαλλικές αρχές, στοιχεία τα οποία δεν γνωστοποίησε στις τελευταίες. Προκειμένου για την οριστική λήξη της περιόδου αλιείας για τον σεβαστό στα ύδατα των νήσων Φερόε, όπου η ποσόστωση είχε αναλωθεί κατά τα τέλη του Νοεμβρίου 1986, η απόφαση των γαλλικών αρχών να παύσουν την αλιεία δεν μπόρεσε, όπως ήταν επόμενο, να ληφθεί, σύμφωνα με το περιγραφέν ανωτέρω χρονοδιάγραμμα, πριν από τον Ιανουάριο του 1987, καταστάσα έτσι άνευ αντικειμένου.

β) Όσον αφορά, ειδικότερα, τη φερόμενη παράβαση της ποσοστώσεως για τον σεβαστό στα ύδατα των νήσων Φερόε, η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι, στις 12 Μαΐου 1986, οι αρχές της ειδοποίησαν την Επιτροπή σχετικά με την πορεία των δηλώσεων όσον αφορά τις αλιεύσεις του αποθέματος αυτού.

Εξάλλου, η καθής κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι το υποστατό της επίμαχης υπερβάσεως ποσοστώσεως δεν έχει διαπιστωθεί λόγω αμφισβητήσεων σχετικά με το αν τα ύδατα εμπίπτουν στη βρετανική δικαιοδοσία ή τη δικαιοδοσία των νήσων Φερόε. Κατά τη Γαλλική Κυβέρνηση, το βάσιμο του επιχειρήματος αυτού ενισχύεται ακόμη περισσότερο από το μικρό ύψος της φερομένης υπερβάσεως της ποσοστώσεως.

γ) Όσον αφορά την υπέρβαση της ποσοστώσεως για τα παρεμπίπτοντα αλιεύματα στα νορβηγικά ύδατα, η καθής κυβέρνηση, αφού υπογραμμίζει ότι δεν προτίθεται να αμφισβητήσει τη νομολογία κατά την οποία τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται τις δυσχέρειες που συναντούν κατά την εφαρμογή μιας κοινοτικής ρυθμίσεως προκειμένου να δικαιολογούν παράβαση των προβλεπόμενων από αυτήν κανόνων, εμμένει επί του γεγονότος ότι τα κράτη αυτά μπορούν, υπό ορισμένες περιστάσεις, να βρεθούν αντιμέτωπα με απρόβλεπτες καταστάσεις που τα εμποδίζουν να ενεργήσουν εγκαίρως.

Εκτός από το εξαιρετικά απομακρυσμένο της ζώνης αυτής από τους λιμένες νηολογήσεως των σκαφών και το γεγονός ότι η λήψη των σχετικών με τις αλιεύσεις στοιχείων προσκρούει σε ανελαστικές προθεσμίες της τάξεως των δεκαπέντε ημερών, η ποσόστωση των 65 τόνων που είχε χορηγηθεί στη Γαλλία όσον αφορά το 1986 ήταν εξαιρετικά χαμηλή, ενώ οι αλιευτικές δυνατότητες των σχετικών σκαφών που πλέουν στα νορβηγικά ύδατα υπερβαίνουν τους 10 τόνους ημερησίως.

Εξ αυτού προκύπτει ότι μια τέτοια ποσόστωση μπορεί να έχει εξαντληθεί πριν καν φθάσουν σ' ένα κράτος μέλος τα πρώτα στοιχεία σχετικά με τις αλιεύσεις.

Η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, χωρίς να αμφισβητεί ότι η ίδια οφείλει να λαμβάνει τα μέτρα που είναι αναγκαία για να αποφεύγονται υπερβάσεις των ποσοστώσεων, παρατηρεί ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, αφενός, η λήξη της περιόδου αλιείας πριν καν αυτή αρχίσει δεν αποτελεί λύση, εκτός αν πρόκειται για παραίτηση από οποιαδήποτε ανάλωση της ποσοστώσεως, και, αφετέρου, κάθε άλλο μέτρο εξαρτά την τήρηση της ποσοστώσεως από την τύχη, και για τον επιπλέον λόγο ότι, κατ' ουσίαν, τα πρόσθετα αλιεύματα σπανίως μπορούν να προβλέπονται.

IV — Απάντηση της Επιτροπής σε ερώτηση του Δικαστηρίου

Το Δικαστήριο ζήτησε από την Επιτροπή να απαντήσει εγγράφως στην εξής ερώτηση:

« Παράλληλα με την αιτίαση που αντλείται από την καθυστερημένη λήξη της περιόδου αλιείας, η Επιτροπή προσάπτει στη Γαλλική Δημοκρατία ότι παρέβη τις σχετικές με τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83. Ζητείται από την Επιτροπή να αναφέρει τα συγκεκριμένα στοιχεία από τα οποία καταδεικνύεται ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν συμμορφώθηκε προς τις υποχρεώσεις που της επέβαλε η διάταξη αυτή. »

Η Επιτροπή απάντησε ότι η υποχρέωση που το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83 επιβάλλει στα κράτη μέλη σχετικά με τον καθορισμό, κατόπιν τηρήσεως των ισχυουσών κοινοτικών διατάξεων, των λεπτομερειών για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί ισχύει γενικώς κατά το μέτρο που καλύπτει όλες τις διαδικασίες που είναι αναγκαίες για τη διασφάλιση του ότι οι ποσοστώσεις χρησιμοποιούνται κατά τρόπο σύμφωνο με τους σχετικούς κοινοτικούς κανόνες.

Έτσι, τα κράτη μέλη οφείλουν, καταρχάς, να κατανέμουν κατά τρόπο ακριβοδίκαιο και μη συνιστώντα δυσμενή διάκριση τις ποσοστώσεις τους μεταξύ των σκαφών που φέρουν τη σημαία τους κατά τρόπο ώστε να διασφαλίζεται η καλύτερη δυνατή εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων που τους έχουν παραχωρηθεί. Στη συνέχεια, οφείλουν να καθορίζουν τις σχετικές με τη διαχείριση λεπτομέρειες που είναι κατάλληλες για τη διασφάλιση και τον έλεγχο του ότι τα πλοία στα οποία έχει επιτραπεί η αλιεία αναφορικά με τις διάφορες ποσοστώσεις τηρούν πράγματι τα ποσοτικά αυτά όρια καθώς και τις ειδικές προϋποθέσεις που το Συμβούλιο έχει, ενδεχομένως, προβλέψει για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων αυτών. Τέλος, το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83 επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να ελέγχουν την τήρηση των μέτρων για τη διαχείριση των ποσοστώσεων και να διασφαλίζουν την τήρηση αυτή διά των ενδεδειγμένων κυρώσεων.

Η Επιτροπή εξακολούθησε αναφέροντας ότι η γενική αυτή υποχρέωση σχετικά με τον έλεγχο της τηρήσεως των ποσοστώσεων έχει διασαφηνιστεί, όσον αφορά διάφορα σημεία της, από τον προαναφερθέντα κανονισμό 2057/82 ο οποίος αφήνει, ωστόσο, άθικτο το δικαίωμα και, ενδεχομένως, επιβάλλει το καθήκον σε κάθε κράτος μέλος να καθορίζει το ίδιο τα αυστηρότερα μέτρα ελέγχου που είναι αναγκαία για να λαμβάνονται υπόψη τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των δραστηριοτήτων των σκαφών που φέρουν τη σημαία τους, όπως, άλλωστε, προβλέπει σιωπηρώς και το άρθρο 14 του κανονισμού αυτού.

Μεταξύ των ελαχίστων απαιτήσεων που πρέπει να ικανοποιούν τα μέτρα ελέγχου των κρατών μελών αναφορικά με τα πλοία που

φέρουν τη σημαία τους περιλαμβάνονται, ιδίως, η τήρηση του ημερολογίου πλοίου (άρθρο 3 του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82), ο υπολογισμός όλων των αλιευμάτων στις ποσοστώσεις του κράτους μέλους της σημαίας (άρθρο 10, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού) και η προσωρινή απαγόρευση της αλιείας όταν κρίνεται ότι τα αλιεύματα, έχουν εξαντλήσει τη σχετική ποσόστωση (άρθρο 10, παράγραφος 2). Εξάλλου, ο προαναφερθείς κανονισμός 2807/83 περιλαμβάνει ορισμένους κανόνες σχετικούς κυρίως με την κοινοποίηση από τους πλοιάρχους στις αρχές του κράτους του οποίου τη σημαία φέρει το σκάφος τους των εκφορτωθέντων αλιευμάτων. Ωστόσο, είναι σαφές ότι οι ελάχιστες αυτές απαιτήσεις, που έχουν καθοριστεί από τον κοινοτικό νομοθέτη, δεν αρκούν πάντοτε για να μπορεί το κράτος μέλος της σημαίας να επιβάλλει την τήρηση των ποσοστώσεών του. Έτσι, σε περίπτωση αλιείας σε απομακρυσμένα ύδατα, το κράτος μέλος της σημαίας είναι δυνατό να βρεθεί υποχρεωμένο να επιβάλλει στους πλοιάρχους να δηλώνουν τα αλιεύματά τους κάθε μέρα και μέσω ασυρμάτου, ενώ το ίδιο μέτρο μπορεί να αποδειχθεί απαραίτητο όταν πρόκειται για αλιεύματα που τα πλοία αυτά εκφορτώνουν απευθείας σε κράτος μέλος διαφορετικό από αυτό της σημαίας.

Από τα ανωτέρω η Επιτροπή συνήγαγε ότι κάθε περίπτωση υπεραλιεύσεως όσον αφορά συγκεκριμένη ποσόστωση, για την οποία υπεύθυνο είναι το κράτος μέλος της σημαίας, συνιστά, πρωτίστως, παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83 σε συνδυασμό με την διάταξη που χορηγούσε την ποσόστωση αυτή στο εν λόγω κράτος μέλος. Όταν η υπεραλίευση προκύπτει από το γεγονός ότι το οικείο κράτος μέλος δεν επέβαλε, εγκαίρως, την παύση της αλιείας, υφίσταται επίσης παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82. Αντιθέτως, όταν προκύπτει ότι η καθυστερημένη παύση της αλιείας οφείλεται στο γεγονός ότι το κράτος μέλος της σημαίας δεν έλαβε, παράλληλα με τα μέτρα που προβλέπονται από τον προαναφερθέντα κανονισμό 2057/82 τα πρόσθετα μέτρα που ήταν αναγκαία για την έγκαιρη λήψη των απαραίτητων στοιχείων που αφορούσαν τις αλιεύσεις των πλοίων του, δεν υφίσταται παράβαση παρά μόνο της διατάξεως του άρθρου 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83.

Έτσι, η γενική υποχρέωση διαχειρίσεως των ποσοστώσεων την οποία τα κράτη μέλη υπέχουν από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83 έχει συγκεκριμενοποιηθεί σε μια υποχρέωση διαχειρίσεως βάσει των κοινοτικών διατάξεων η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, δηλαδή την προληπτική απαγόρευση της αλιείας των αποθεμάτων που βρίσκονται στα πρόθυρα της εξαντλήσεως. Ως εκ τούτου, πρέπει να θεωρηθεί ότι η παράβαση της ειδικής αυτής υποχρεώσεως διαχειρίσεως συνιστά, ipso facto, και παράβαση της γενικής υποχρεώσεως που επιβάλλεται στα κράτη μέλη από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83.

Όμως, στην υπό κρίση περίπτωση, η Γαλλική Δημοκρατία, μη απαγορεύοντας εγκαίρως την αλιεία των επιμάχων αποθεμάτων παρέλειψε να εφαρμόσει την ειδική διαδικασία διαχειρίσεως των ποσοστώσεων που επιτάσσει το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 για τον σχετικό έλεγχό της και, ως εκ τούτου, παρέβη και τη γενική υποχρέωση διαχειρίσεως που της είχε επιβληθεί από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83. Υπό τις συνθήκες αυτές, καίτοι η παρούσα διαδικασία έχει επικεντρωθεί στην παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, η Επιτροπή ωθήθηκε στο να εμμείνει στην αναφορά της στην ευρύτερη υποχρέωση που θέτει το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83, η υπό του οποίου επιβολή της απαγορεύσεως της αλιείας αποτελεί αναπόσπαστο μέρος ως ιδιαίτερη διαδικασία διαχειρίσεως επιβαλλόμενη από κοινοτική διάταξη.

Τέλος, η Επιτροπή κατέληξε επίσης στην απόφαση να εμμείνει στην αναφορά της στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83 λόγω της απαντήσεως που έδωσε η Γαλλική Δημοκρατία στην αιτιολογημένη γνώμη. Πράγματι, οι γαλλικές αρχές δικαιολόγησαν τις δύο περιπτώσεις υπεραλιεύσεως που έλαβε υπόψη η Επιτροπή από τις δυσχέρειες σχετικά με τη διαχείριση που είχαν, κατά τους ισχυρισμούς τους, συναντήσει.

Όμως, η παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83 προκύπτει όχι μόνο από τη στενή σχέση που υφίσταται μεταξύ της διατάξεως αυτής και της ιδίας φύσεως, αλλά περισσότερο ειδικής, υποχρεώσεως που επιβάλλει το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, αλλά και από συγκεκριμένες παραλείψεις ως προς τη διαχείριση των ποσοστώσεων. Οι παραλείψεις αυτές, τις οποίες παραδέχθηκε σιωπηρώς το οικείο κράτος μέλος, αποτελούν, προφανώς, την αιτία της ανυπαρξίας οποιασδήποτε γαλλικής αποφάσεως σχετικά με την απαγόρευση της αλιείας όσον αφορά τις δύο επίμαχες ποσοστώσεις.

Εξ αυτών η Επιτροπή συμπέρανε ότι η παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83 δεν εξαντλείται με τη διαπίστωση της παραβάσεως του άρθρου 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82. Όντως, η παράβαση αυτή μπορεί να συνιστά χωριστή αιτίαση όταν, λόγω παραλείψεων ως προς τη διαχείριση των ποσοστώσεων, παραλείψεων που σημειώθηκαν σε στάδιο προγενέστερο της υποχρεώσεως απαγορεύσεως της αλιείας, προκύπτει ότι το οικείο κράτος μέλος δεν προέβλεψε διαδικασίες χρησιμοποιήσεως των ποσοστώσεων που να του επιτρέπουν την πρόληψη της σχετικής υπέρβασης.

F. A. Schockweiler
εισηγητής δικαστής